

Kovács András Ferenc

GÁLFALVINAK VALÓ. TAVASZIDŐK KÖSZÖNTÉSE

az „Fejemet nincsen már” nótájára

Gyors Szent György havának fúj szeszélyes szele,
Szirmát fosztja fáknak Isten széles ege –
Szabad ifjúságnak ellovant szép ideje!

Uszult hitek fagyát fuvalom széthordta,
Néma égre kiált fülemilék torka –
Fürgébb fény fuvoláz, rezgőn terül bokorra.

Ragyog a reménység lágy tavaszidőben,
Lombok alatt árnyék vár napra kidőlten –
Csak élet, halál, lét és vágy marad időtlen.

Kertben agg faasztal kancsókat adogat,
Frissülni marasztal füremedt tagokat –
Fűszálnak is érzik mind szüntelen magokat.

Áldott szép, szűkösnek vélt szavak vagyonát
Múlatják, időznek még szakadt katonák –
Végül vigadt kedvük szétcsap a vad napon át.

Néked küldöm, pajtás, jó Gálfalvi Györgynek!
Dúlt öröm űz, hajszás gond gátat is törhet –
Új vers a világra más szók által kipörget!

Adom kacagásom, öreg szívem végyed,
Szeret borral szólni, örvendni tevéled –
Szűrt fényt kibetűzni, ha felleg is feléled.

Könyv ideje, írás mindent átvészele,
Nyílt eget lapozgat Isten bámész szele –
Lát-e, ért-e a lét, vagy minket tán képzel-e?